

**Eric-Emmanuel
Schmitt**

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

Madam Pylinska ve Chopin'in Sırrı

—
Çeviren:
Işitan Tual
Şekercigil
—

Eric-Emmanuel Schmitt, Fransız romancı, oyun yazarı ve sinema yönetmeni. 1960 yılında Lyon'da doğdu. 1980-1985 yılları arasında École Normale Supérieure'de felsefe eğitimi aldı. Eserlerinde Tanrı, dinler, şiddet ve kutsal arasındaki bağ, yitirilen kimlik, davranışların gizemi gibi konulara yer veren Schmitt'in kitapları 45 dile çevrildi, tiyatro oyunları 50'den fazla ülkede sahnelendi. Schmitt'in *Şişmanlayamayan Sumocu*, *Bir Aynada Üç Kadın*, *Bayan Ming'in Hiç Olmayan On Çocuğu*, *Yüzlerin Ötesini Gören Adam* ve *Adolf H.'nin Diğer Yaşamı* adlı romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Mösyö İbrahim ve Kuran'ın Çiçekleri
Adolf H.'nin Diğer Yaşamı
Yüzlerin Ötesini Gören Adam
Bayan Ming'in Hiç Olmayan On Çocuğu
Bir Aynada Üç Kadın
Şişmanlayamayan Sumocu

MADAM PYLINSKA VE CHOPIN'İN SIRRI

Orijinal adı: Madame Pylinska et le Secret de Chopin
© Éditions Albin Michel-Paris 2018
Yazan: Éric-Emmanuel Schmitt
Fransızca aslından çeviren: Işitan Tual Şekercigil
Yayına hazırlayan: Nimet Kirşan

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ağustos 2025 / ISBN 978-625-5683-09-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.
Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41
Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63
Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Madam Pylinska ve Chopin'in Sırrı

Eric-Emmanuel Schmitt

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Işıtan Tual Şekercigil

Çocukluğumun geçtiği evde davetsiz bir misafir yaşıyordu. Dışarıdan bakıldığında herkes Schmitt ailesinin dört kişiden, yani anne, baba ve iki çocuktan oluşan bir aile olduğunu sanıyordu, oysa bizim evde beş kişi vardı. Bu homur homur homurdanan, kılını bile kıpırdatmayan davetsiz misafir, sürekli oturma odasını işgal ediyor, orada yatıp kalkıyordu.

Yetişkinler işleriyle meşgul olduklarından onu görmezden geliyorlardı. Sadece bazen annem sinirlenip temiz kalması için müdahale ediyordu. Bir tek kız kardeşim bu baş belasıyla ilişki kurmuştu; her gün öğle saatlerinde onu uyandırıyor, o ise buna gürültülü bir karşılık veriyordu. Bense ondan nefret ediyordum; homurtuları, kasvetli havası, sert görünüşü, içine kapanık tavırları bana itici geliyordu. Akşamları yatağıma gömülüp onun gitmesi için dua ediyordum.

Sahi, ne zamandır bizimle yaşıyordu? Onu bildim bileli oradaydı, sanki evin demirbaşı olmuştu. Esmer, tıknaz, obez, lekeli ve sararmış dişleriyle sinsî bir sessizlikten gürültülü bir patırtıya geçiyordu. Ablam onunla zaman geçirdiğinde, aralarındaki konuşmaları duyarım korkusuyla odama kaçıp kulaklarımı kapatarak şarkı söylüyordum.

Salona girer girmez şüpheli bir edayla etrafında dönüp yerini bilmesi ve asla arkadaş olamayacağımızı anlaması için ona korkutucu bir bakış atardım. O ise ben yokmuşum gibi davranırdı. Öyle kararlı bir biçimde birbirimizden kaçıyorduk ki aramızdaki bu meydan okuma ortamın tadını kaçıırıyordu. Akşamları sohbetlerimizi hiçbir yorumda bulunmadan dinler, bu da bir tek beni çok sinirlendirirdi, zira ailem onun bu ruhsuz varlığına alışmıştı.

Bu davetsiz misafir Schiedmayer adında ruhsuz bir piyanoydu. Ailemiz bu paraziti üç nesildir birbirine devredip duruyordu.

Kız kardeşim müzik öğreneceğim diye resmen ona her gün işkence ediyordu. Ya da tam tersi... Bu ceviz ağacından yapılmış piyanodan hiçbir melodi çıkmıyordu; sadece çekiç sesleri, akortsuz notalar, gıcırtilar, bozuk gamlar, hava parçaları, sıkıcı ritimler, uyumsuz akorlar duyuluyordu. *Dernier Soupir* ve *Marche Turque* gibi parçalar arasında, bilhassa kız kardeşimin Beethoven adlı bir işkenceci tarafından bes-telenmiş, kulaklarımı dişçi matkabı gibi delip geçen *Lettre à Élise* adlı parçadan korkardım.

Bir pazar günü, dokuzuncu yaş günümü kutladığımız sırada, sarışın, kadınsı, zarif, makyajlı, iris ve müge kokulu teyzem Aimée, uyuyan canavarı işaret etti.

“Éric, piyano senin mi?”

“Hiç de bile!” diye cevap verdim.

“Kim çalışıyor? Florence mı?”

“Öyle gibi” diye homurdandım.

“Florence! Gel de bize bir parça çal.”

“Hiç bilmiyorum ki” diye mızızlandı kardeşim, ki bu defaya mahsus onun açksözlülüğünü takdir ettim.

Aimée, hoş bir gamze kondurulmuş çenesini ovuşturdu ve davetsiz misafiri şöyle bir süzdü.

“Bir bakalım...”

Güldüm. “Bir bakalım” ifadesi her zaman hoşuma gitmiştir; özellikle annem, “Bir bakalım, diyor kör adam” şeklinde kullanırdı bunu.

Abartılı kahkahalarımı aldırış etmeyen Aimée, sanki vahşi bir hayvanın kafesini açar gibi ahşap kapağı nazikçe kaldırdı, tuşlara göz gezdirdi, onlara zarif parmaklarıyla hafifçe dokundu ama odaya bir hırıltı yayılınca parmaklarını birden çekiverdi. Kedi huysuz ve tehditkâr biçimde kuyruğunu havaya dikmişti.

Sonra Aimée Teyze sabırla temkinli yaklaşılmaya devam etti. Sol eliyle tuşları okşadı. Hayvan boğuk bir ses çıkardı. Bu eşsiz olayda ayaklarını yere vurmuyor, oldukça dostane davranıyordu. Aimée birkaç arpej çaldı. Bunu duyan yaratık mırıldandı. Pes ediyordu, Aimée ise onu evcilleştiriyordu.

Bu durumdan memnun olan Aimée dokunmayı kesti, minik bir kediye dönüştürdüğü kaplanı süzdü, tabureye oturdu ve hem kendinden hem de hayvandan emin bir halde çalmaya başladı.

Güneşli salonun orta yerinde yeni bir dünya gün yüzüne çıkmıştı. Huzurlu, gizli, sağı solu belli olmayan, bizi dondurup tüm dikkatimizi kendisine çeken, dalgalı dalgalı süzülen pasparlak bir yer. Neresi? Bilmiyordum. Olağanüstü bir olay gerçekleşmişti; bir paralel evrenin çiçeklenmesi, farklı bir varoluş biçiminin tecellisi; farklı, yoğun ama uhrevi, zengin ama değişken, kırılğan ama güçlü bir varoluş ki hem kendini sunuyor hem de bir gizemin derinliğini koruyordu.

Hayretle dolu sessizliğimizin arasında Aimée Teyze tuşlara baktı, teşekkür eder gibi gülümsedi, sonra da yüzünü bize çevirdi. Gözleri gözyaşlarını zor tutuyordu.

Hayal kırıklığına uğramış kız kardeşim, kendisini bu kadar güzel ses çıkarma şerefine nail etmeyen Schiedmayer'e kötü bakışlar attı. Annem ve babam, bir asırdır yanlarında duran bu koyu renkli şişkin konsolun böyle bir cazibesi olmasına şaşırılmış halde birbirlerine baktılar. Ben ise tüyleri diken diken olan kollarımı ovuşturarak Aimée Teyzeme sordum:

"Bu da neydi?"

"Chopin tabii ki."

O akşam özel ders almak istediğimi söyledim ve bir hafta sonra da piyano derslerine başladım.

Aimée Teyzemle olan yakınlığının beni ne kadar üzmüş olduğunu fark eden Schiedmayer, müsamahalı bir zaferle karşılık verdi. Önceki düşmanlığımı unutup gamlar, arpejler, oktavlar, Czerny etütlerine¹ boyun eğdi. Bu zorlu temel-

1. Piyano eğitimi sırasında kullanılan, özellikle teknik geliştirmek içi yararlanan Avusturyalı piyanist Czerny'in parçaları. (e.n.)

leri öğrenmenin ardından, öğretmenim Bayan Vo Than Loc, beni Couperin, Bach, Hummel, Mozart, Beethoven, Schumann, Debussy'yle tanıştırdı... Hoşgörülü konsol isteklerime boyun eğiyor ve arzularımı memnuniyetle yerine getiriyordu. Birbirimize değer vermeye başlamıştık.

On altı yaşına geldiğimde Chopin öğrenmek istediğimi söyledim. Zaten onun gizemini çözmek için piyano çalmayı istememiş miydim? Öğretmenim bir vals, bir prelüd² ve bir de noktürn³ seçti ve bu büyük gurura erişeceğim için heyecandan ürperdim.

Ne yazık ki el becerimi geliştirmeme, zor sayfalarda uşlaşmama, parçaları ezberlememe ve tempolara uymama rağmen, ilk sefer çaldığımdaki heyecanı, seslerin ipeksi dokusuyla örölmüş o baştan çıkarıcı farklı dünyayı, akorların okşamalarını, melodinin berraklığını bir daha asla yakalayamadım. Piyano parmaklarımın hareketlerine uyum sağlıyordu sağlamasına ama ne hayallerime ne de anılarıma karşılık veriyordu. Mucize olmuyordu. Aimée'nin parmaklarının altında hafif, berrak, narin ve dokunaklı enstrüman, benim parmaklarımın altında erkeksi ve sert sesler çıkarıyordu. Sorun onda mıydı, bende mi yoksa öğretmenimde mi? Bir şey eksikti. Chopin benden kaçıyor.

Edebiyat eğitimim benden tüm enerjimi aldı. Sonra yirmilerimde, Paris'e gitmek ve sınavını geçtiğim École Normale Supérieure'e kaydolmak için Lyon'dan, ailemden ve

2. Bir müzik eserinin giriş bölümü ya da bağımsız olarak bestelenmiş kısa, serbest biçimli bir parça. Genellikle bir duygu veya atmosferi hazırlayıcı niteliktedir. (e.n.)

3. Yumuşak ve lirik özellikler taşıyan piyano parçası. Genellikle yavaş tempolu, şiirsel ve içe dönük ezgilerden oluşur. (e.n.)

Schiedmayer'den ayrılmak zorunda kaldım. Orada okul manastırından kaçmış ve nihayet dışarı çıkma, dans etme, içki içme, flört etme, sevişme özgürlüğüne kavuşmuş biri olarak hem çalışmaktan hem de zevk almaktan yorgun düşene dek dağıttım. Günümü nasıl yöneteceğim konusunda uzmanlaşınca da Chopin meselesini çözmeme yardım edecek bir öğretmen aradım. Takmıştım ona. Onun ışığı, huzuru, şefkati eksikti. Dokuz yaşımı kutladığımız bir bahar öğleden sonrasının bende bıraktığı iz; tesir ve yara arasında gidip geliyordu. Her ne kadar genç olsam da ona özlem duyuyordum. Onun sırrını öğrenmeliydim.

Parisli arkadaşlarım arasında yaptığım araştırma sonucu birini bulmuştum: Madam Pylinska. Paris'e göç etmiş epey meşhur bir Polonyalıydı ve 13. Bölge'de ders veriyordu.

"Alo?"

"Merhaba, Madam Pylinska'yla görüşmek istiyorum."

"Buyurun benim."

"Şimdi şöyle anlatayım, ben Éric-Emmanuel Schmitt, yirmi yaşındayım, Ulm Sokağı'nda felsefe okuyorum ve piyano derslerime devam etmek istiyorum."

"Amacınız ne? Kariyer yapmak mı?"

"Hayır, sadece iyi çalmak istiyorum."

"Buna ne kadar zaman ayırabilirsiniz?"

"Günde bir saat. Belki bir buçuk saat diyelim."

"Böyle asla iyi çalamazsınız!"

Hattın ucunda bir uğultu oluştu. Kapamış mıydı ki? Böylesi bir kabalığa inanamayan ben, numarayı tekrar çevirdim. Madam Pylinska geri aramamı bekliyor olacak ki,

telefonu açar açmaz daha kim olduğumu bile sormadan bağırmaya başladı:

“Bu ne kibir böyle! Günde bir saat çalışarak baş balerin olunacağını mı sanıyorsunuz? Ya da doktor? Veyahut mimar? Ya siz, beyefendi, o prestijli okula günde bir saat çalışarak mı girdiniz?”

“Yoo...”

“Bu yetersiz koşullarda piyanist olmak isteyerek piyanistlere hakaret ediyorsunuz! Bizi aşağılıyorsunuz. Şahsım adına konuşacak olursam kendimi hor görülmüş, tokat atılmış, küçük düşürülmüş hissediyorum çünkü düşünün ki ben kırk yıldır günde altı ila on saat arası piyano çalma-
ma rağmen hâlâ iyi çaldığımı düşünmüyorum.”

“Kabalığımı mazur görün. Çok iyi çalmak istemiyorum, hanımefendi, sadece şimdikinden daha iyi çalmak istiyorum. Chopin’den vazgeçmeyeceğim.”

Tereddütlü bir sessizlik oldu. Madam Pyllinska yumuşak bir sesle fısıldadı:

“Chopin mi?”

Ortamda hissedilir bir nezaket belirdi. Bu boşluğu fırsat bilip lafa atladım:

“Chopin çalabilmek için piyano öğrendim ama çalamıyorum. Belki diğer bestecileri çalarken de elime yüzüme bulaştırıyorum ama onlar bir şekilde hayatta kalıyor. Oysa Chopin... Chopin ise... bana direniyor.”

“Elbette!”

Bu kelime ağzından çıkıvermişti ama anında söylediğine pişman oldu. Ben ısrar ettim:

“Piyano benim için müziği okuyan bir gözlük görevi görüyor. Notaları çözüyorum. Buna karşın, Chopin beni çekiyor ve o an... o an tam notaları çalışıyorum, geçişleri yapıyorum, tempoya uyuyorum ama...”

Çevirdiği sayfaların sesini duydum.

“Cumartesi saat 11’de, benim evimde. Uygun mu?”

Keskin yüz hatlarını sıkıca saran ipek bir bone takmış elli yaşlarındaki Madam Pylinska, kapı eşiğinde durup kaşlarını çatmış, dudaklarını büzmüş, sanki bende sorun varmış gibi beni baştan aşağı süzdü.

“Fazla irisin” dedi.

“Ne için fazla iriyim?”

Omuzlarını silkip bir sigara çıkardı, sol dirseğini sağ eline dayadı ve sigarasının ağızlığını dudaklarına götürdü.

“Sigara dumanı sizi rahatsız etmiyor, değil mi?”

Daha cevabımı beklemeden peşinden gideceğime emin bir şekilde dairesine girdi.

Üç kedinin nefretle bana baktığı karanlık bir koridordan geçtikten sonra, üzerine nota kâğıtlarının istiflendiği çok sayıda sehpayla dolu müzik odasına girdim. Havada gül ve ağır bir tütün kokusu vardı.

“Piyanonun altına uzanın.”

“Anlamadım?”

“Piyanonun altına uzanın.”

Kuyruklu Pleyel piyanosunun altına serili İran halısını işaret etti.

Tereddüt ettiğimi görünce de ekledi:

“Toz böceklerinden mi korkuyorsunuz? Cüssenize bakılırsa, asıl onlar sizden korkmalı...”

Çömeli piyanonun altına girdim ve sürünmeye başladım.

“Sırtüstü!”

Yüzüm piyanonun ses tablasına bakacak şekilde uzandım.

“Avuç içleri yere bakacak şekilde kollarınızı yana açın.”

Dediğini yaptım. Bal rengi bir kedi odaya süzülüp pufun birine atladı ve alaycı bir şekilde bana bakarak oraya uzandı.

Madam Pylinska piyanonun başına geçti.

“Teninize odaklanın. Doğru duydunuz, teninize. Her yerdeki teninize. Onu geçirgen hale getirin. Chopin de böyle başlamıştı. Annesinin piyanosunun altına uzanır, titreşimleri hissederci. Müzik her şeyden evvel bedensel bir deneyimdir. Cimriler sadece kulaklarıyla dinler, lakin siz cömert davranın. Tüm vücudunuzla dinleyin.”

Çalmaya başladı.

Ne kadar da haklıydı! Müzik beni okşuyor, yalıyor, delip geçiyor, yoğuruyor, sarsıyor, kaldırıyor, yere seriyor, dövüyor, tüketiyordu. Bas tınlar sanki bir kilise çanı gibi beni sallıyor; tiz tınlar üzerime yağıyordu. Soğuk damlalar, sıcak damlalar, ılık damlalar, şiddetli veya hafif fırtınalı rüzgârlar, sağanaklar ve çisiltiiler halinde yağarken, yumu-

şak orta tınlar göğsüme doluyordu. Tıpkı içine sokulduğum güven veren bir yorgan gibi.

Büyülenmiş bir şekilde ılık çaldım.

“Tebrikler! Muazzamdı! Çok yeteneklisiniz.”

“Yetenek asla yeterli değildir. Yetenekli olduğunuzu düşündüğünüzde aslında hiçbir şey bilmiyorsunuzdur. Şimdi sıra sizde!” diye buyurdu ve tuşları işaret etti.

Olduğum yerden kalktım ve rahatsız hissettiğimden dolayı kendimi zorlayarak esprili bir tavır takındım:

“Piyanonun altına yatmayacak mısınız?” diye sordum gülerek.

“Sizin için uzanmamı hak ediyor musunuz bilemiyorum...”

Binlerce kez pratik yaptığım “Veda Valsi”ni çalmaya başladım.

Birkaç saniye sonra “Durun!” diye bağırdı, valsini yankılarını dağıtmak için ellerini kafasının etrafında sallayarak. “Nasıl bir işkence bu böyle!”

Ağzım açık kaldı. Beni dehşetle inceliyordu.

“Daha önceki senelerde hangi piyanoda çalıştınız?”

“Schiedmayer’de.”

“Neyde neyde?”

“Miras kalan bir Schiedmayer’de.”

“Duymadım bile... Köpek ismi gibi... Çaldığınızda bunu doğruluyorsunuz, sanki şey gibi... Neyse, susayım. Hristiyanlar merhametlidir!”

“Anlamadım?”

Kafasını iki yana salladı.

“Siz entelektüel birisiniz. Notalar çalışıyorsunuz, sesler değil. Tonları ve ifadeleri düşünüyorsunuz ama tınıyı ve rengi hesaba katmıyorsunuz.”

“Yani?”

“Bach için yaratılmışsınız. Entelektüel kişilerde olması normal. Bach müziği seslerden bağımsız olarak düşünürdü, bu sayede çeşitli enstrümanlarla çalınabilir. Müzikal matematik. *İyi Düzenlenmiş Klavye*; klavsen, piyano, akordeon, hatta ve hatta ksilofonda da aynı ustalıkla çalınmıyor mu? Müziğin Himalayası Bach, tınların çölünde hüküm sürüyordu. Bach kör yaşadı ama en başından beri sağır gibi besteledi.”

“Bach mı sağırdı?”

“Dünyanın görüp görebileceği en sağır kişi. Sağır ama tam bir deha. Chopin’in Bach’tan daha dört başı mamur bir müzisyen olduğunu kabul ediniz. Melodi ve armoni kadar tınıyı da özenle işler.”

“Dalga mı geçiyorsunuz? O sadece piyano için beste yaptı.”

“Bu da onun tamamen yaratıcı olduğunu kanıtlıyor! Kendisi sesi nasıl duyduysa öyle çıkıyor. Müziği meydana getiren unsurların eksiksiz bir şekilde farkındaydı. Kendini piyanoyla sınırladığı için eleştiriliyor. Servetini ve şöhretini opera ve senfoni konserlerinden kazandığı halde hayattayken bile bu eleştirilere maruz kalıyordu. Direndi. Güçlü bir karakteri vardı! Öyle bilge ki! Dâhi, bu dünya üzerinde ne yapması gerektiğini çabucak kavrayan kişidir. Chopin kendini diğerlerinden önce tanıdı ve kabul etti. Daha on seki-

zinde akıllıca verilen tüm tavsiyelere karşı çıktı. Neden mi? Maddi başarıyı küçümsediği için değil, sesleri ihmal etmeyi reddettiği için. Rembrandt'ın paletindeki pigmentleri kullandığı gibi kullanıyordu tınları. Bach karakalem çizim yapıyordu, Chopin resim."

"Ama bir orkestra Bach çaldığında renkler patlar."

"Bach, sonradan renklendirebileceğimiz eskizler sunar. Chopin öyle değil. Aslında tekniği suluboyaya uygundur. Her şey benzersiz bir biçimde birbirine karışır ve armonik konturların bulanıklığı, tonların birbirine karışan suları gibidir."

Önündeki hayali düşmanlarına seslenirken yüzü kıpkırmızı oldu:

"Yaratıcılığının 'piyanoyla sınırlı olduğunu' tekrarlama-yı kesin! Piyanoyu o icat etti. Piiano onun sayesinde bir dünya haline geldi; kendi kendine yeten, kıtalar ve okyanuslar kadar geniş, sonsuz bir dünya."

"Beethoven ise..."

"Beethoven piyanoyu kullandı, ona hizmet etmedi. Piyanoyu orkestranın en iyi ikamesi gibi görüyordu. Piyanoyu orkestranın eksikliği durumunda son çare olarak kullanı-yordu."

"Peki ya Schubert?"

"Schubert kendini oda müziğine adanmıştı. Oda piyanosu, yani duvar piyanosu için besteler yapıyordu."

"Çok katırsınız!"

Birden sustu, utandı, iç çekip ağlamaklı bir sesle mırıldandı:

“Teşekkür ederim.”

Tepkim, onu aşağılamak bir yana açıkça ona büyük bir zevk vermişti.

“İyi bir öğretmen olduğumu iddia edebilmemin sebebi de bu: Esnekliğim yoktur.”

Gözkapakları titredi ve varlığını yeniden fark etti.

“Nerede oturuyorsunuz?”

“Ulm Sokağı, École Normale Supérieure’de.”

“Lüksemburg Bahçesi yakınında mı?”

“Aynen.”

“Müthiş! Bu işimizi kolaylaştıracak. Bu hafta piyanolardan uzak duruyorsunuz ve her sabah Lüksemburg Bahçesi’ne gidip, çimlere çömelip çiy damlalarını dökmeden çiçekleri koparmayı öğreniyorsunuz.”

“Anlamadım?”

“Dikkat edin, damlalar çiçeklerin veya yaprakların üzerinde kalmalı. Yanlış bir hareket yapmayın! Anladınız mı?”

“Eee...”

“Filozof bey, tuşlara oduncu gibi basıyorsunuz. Parmaklarınızın özenli, hassas, nazik ve faydalı olmasını istiyorum. Şu andan itibaren sizden fiziksel ve ruhsal olarak incelikli davranmanızı bekliyorum.”

“Yani cumartesiye kadar piyanonun kapağını açmayacağım, öyle mi?”

“Açmıyorsunuz! Tuşlara abanarak ilerleyemezsiniz. Size ikinci bir alıştırma önerebilir miyim?”

“Tabii.”

“Sessizliği dinleyin.”

Chopin'i çalmak istiyorsanız önce kendinize dokunmanız gerekir. Çünkü bazı melodiler sadece kulağa değil, kalbin derin çatlaklarına yazılır.

Dokuz yaşındaki Eric'in hayatı, bir pazar günü, zarif ve tutkulu teyzesinin piyano başına oturuşuyla değişir. O günden sonra müzik, özellikle de Chopin, onun için bir tutkudan fazlası olur. Ama yıllar geçse de parmaklarında o büyü bir türlü filizlenmez. Çareyi, alışılmış kuralları hiçe sayan bir öğretmende, Madam Pylinska'da arar. Ne var ki bu gizemli kadın, notalardan çok sessizliği, teknikten çok sezgiyi, sabırdan çok duyguyu öğretmeyi tercih eder.

Eric-Emmanuel Schmitt bu zarif anlatıda yalnızca müzikle değil, insanın kendisiyle kurduğu o ince, kırılgan bağla da ilgilenir. Belki de mesele Chopin'i çalmak değil; onunla aynı duyguda buluşabilmektir.

